

Arrest

nr. 94 404 van 21 december 2012
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 10 oktober 2012 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 7 september 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 26 november 2012 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 10 december 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. DOUTREPONT, die loco advocaat S. COPINSCHI verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché B. DIERICKX, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde de Russische nationaliteit te bezitten en van Tsjetsjeense origine te zijn. U bent afkomstig uit Khassavyurt, Dagestan. Op 15 september 2002 bent u getrouwd met A. A. (...). Op 12 juli 2006 werd uw broer I. (...) vermoord. Op 15 juli 2006 werd het lichaam van I. (...) naar het huis van uw ouders gebracht. Na deze gebeurtenis ging u opnieuw bij uw ouders wonen. Op 17 december 2006 vertrokken uw vader A. A. (...) (O.V. 6.020.537), uw zus A. Z. (...) (O.V. X) en uw minderjarige broer R. (...) uit Dagestan. Op 21 december 2006 hebben zij in België asiel aangevraagd. Op 30 mei 2007 werden zij erkend als vluchteling. Ondertussen kampte u in Dagestan met een slechte

gezondheidstoestand. Op 20 januari 2007 werd u opgenomen in het ziekenhuis, afdeling neurologie. U verbleef twee weken in het ziekenhuis. Tijdens uw opname in het ziekenhuis hebben onbekende, gewapende mannen naar u gevraagd, maar verder is er niets gebeurd. Op 15 januari 2008 werd het huis van uw moeder A. Y. (...) (O.V. 6.020.537) in brand gestoken. Op 24 mei 2009 vertrok uw moeder samen met uw minderjarige zus L. (...) uit Dagestan. Op 8 juni 2009 heeft uw moeder een asielaanvraag ingediend en op 17 mei 2011 werd ze als vluchteling erkend. U woonde na de brand in het huis van uw moeder opnieuw in bij uw echtgenoot. Vanaf 17 april 2008 tot begin april 2011 hebt u als sociale medewerker bij een psychologisch-pedagogisch centrum in Khassavyurt gewerkt. Uw oom heeft u aan deze baan geholpen. In die periode had u geen problemen, maar toch zag u dat er vaak wagens met geblindeerde ramen voor uw deur stonden. Ook kwamen er nog onbekende personen naar uw oom, die naast u woonde, om vragen te stellen over uw vader.

Op 2 april 2011 heeft uw echtgenoot een dreigbrief ontvangen waarin stond vermeld dat iemand twee miljoen roebel wilde ontvangen. U hebt zelf de brief niet gezien alsook werd u niets verteld. U hebt hierover enkel iets vernomen nadat u een gesprek tussen uw echtgenoot en uw schoonvader hebt opgevangen. U weet verder dat uw echtgenoot op 4 april 2011 een klacht bij het parket heeft ingediend. Op 5 april 2011 kwam uw schoonvader bij u thuis spullen ophalen voor uw man. Hij vertelde u toen dat de winkel van uw man diezelfde dag onder vuur werd genomen en dat de winkel in brand werd gestoken. Uw schoonvader wilde u niet zeggen waar uw man was. Sindsdien hebt u niets meer over uw man vernomen. Na 5 april 2011 stond er een wagen met geblindeerde ramen voor uw deur. In de ochtend van 5 mei 2011 vielen gemaskerde mannen uw huis binnen. U diende samen met uw kinderen op de grond te gaan liggen. Er werd gevraagd naar uw man. Een van uw kinderen probeerde weg te lopen, maar werd vervolgens door één van de mannen verwond. Er werd een computer meegenomen. Na de inval belde u uw schoonvader op en hij kwam vervolgens naar uw huis. Hij zei dat hij alles zou regelen, maar uiteindelijk liet hij u thuis achter. In de ochtend van 18 mei 2011 werd u wakker door een ontploffing. Er werd een granaat op uw binnenplaats gegooid. U belde opnieuw naar uw schoonvader.

Hij contacteerde vervolgens uw vader in België en besliste dat u Khassavyurt diende te verlaten. Diezelfde dag bent u samen met uw kinderen vanuit Khassavyurt vertrokken. U reisde via Polen en daar hebt u op 21 mei 2011 een asielaanvraag ingediend. U hebt er een tijdelijke vluchtelingenkaart ontvangen. U weet niet of er een beslissing in uw asielprocedure werd genomen. Op 7 juni 2011 bent u vanuit Polen naar België vertrokken. Op 8 juni 2011 bent u in België aangekomen en op 14 juni 2011 leidde u uw asielaanvraag in. Op 17 juni 2011 hebt u een interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken afgelegd. Na dit interview vernam u van uw familie dat uw zus Z. (...) op 15 maart 2011 contact had opgenomen met uw echtgenoot in Dagestan. Uw familie in België wilde een zaak aangaande de moord op I. (...) bij het Europese Hof voor de Rechten van de Mens te Straatsburg aanspannen en omdat uw man Islamitisch geschoold is, werd zijn toelating gevraagd. Uw man stemde hiermee in. Na voornoemd interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken kwam u tevens te weten dat uw man sinds 2006 in het bezit was van video-opnames met betrekking tot uw broer I. (...). Opnames met betrekking tot de belediging van diens levenloze lichaam op de plaats van de moord, evenals opnames die uw echtgenoot zelf zou hebben gemaakt op het moment dat het lichaam van uw broer op 15 juli 2006 bij uw ouders thuis werd gebracht. Uw echtgenoot zou tijdens het telefoongesprek met uw zus te kennen hebben gegeven dat hij de video-opnames betreffende de beledigingen van het lijk van uw broer nog aan uw familie zou bezorgen als bewijsmateriaal voor een mogelijke rechtszaak. De andere opnames waarover uw echtgenoot beschikte, en die hij zelf zou hebben gemaakt toen het lichaam van I. (...) naar uw ouderlijke woning in Dagestan werd gebracht, werden volgens uw verklaringen reeds neergelegd op het Commissariaat-generaal in het kader van de asielaanvraag van uw familieleden.

Ter staving van het asielrelaas legde u zelf uw Russisch binnenlands paspoort voor, evenals uw huwelijksakte, de geboorteaktes van uw kinderen, uw voorlopige Poolse verblijfskaart en twee Belgische medische attesten, respectievelijk d.d. 19 oktober 2011 en 8 november 2011.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van elementen dat voorhanden is in uw dossier, dient te worden vastgesteld dat u niet aannemelijk maakt dat u een gegronde vrees voor vervolging zoals voorzien in de Conventie van Genève dient te koesteren, noch dat u in geval van terugkeer naar uw land van herkomst een reëel risico zou lopen op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de regelgeving betreffende subsidiaire bescherming.

Niettegenstaande u een broer verloren hebt medio 2006 door toedoen van de autoriteiten in uw land van herkomst, en uw ouders, broer en zus in het verleden erkend werden als vluchteling door het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, moet in voorliggend geval worden onderstreept dat u Dagestan zelf naar eigen zeggen slechts verlaten hebt in april 2011 en dat u te dezen onvoldoende geloofwaardige elementen aanreikt ter staving van uw persoonlijke vrees en vluchtmotieven.

In voorliggend geval dient vooreerst te worden vastgesteld dat u géén eenduidige verklaringen aflegt met betrekking tot de oorsprong van de moeilijkheden die u en uw echtgenoot naar eigen zeggen hebben gekend sinds april 2011. Daar waar u ten overstaan van de Dienst Vreemdelingenzaken géén enkele link legt met de dood van uw broer I. (...) in 2006 en het wedervaren van uw ouders, broer en zus sindsdien (zie vragenlijst CGVS d.d. 17.06.2011, rubriek 3, vraag 5), geeft u tijdens uw gehoor op de zetel van het Commissariaat-generaal als hypothese te kennen dat uw echtgenoot, die Islamitisch geschoold is, in maart 2011 vanuit België gecontacteerd werd door uw zus Z. (...), met de vraag of uw geloof een procedure voor het Europees Hof voor de Rechten van de Mens in gevolge de dood van uw broer I. (...) toestaat (gehoorverslag CGVS d.d. 26.10.2011). Bovendien zou uw echtgenoot volgens deze versie van de feiten in het bezit zijn van enkele opnames met betrekking tot de dood van I. (...) die hij in doorheen de jaren in Dagestan zou hebben verspreid, en werd hij door uw zus verzocht om de beelden waarover hij beschikt met betrekking tot de belediging van het levenloze lichaam van uw broer I. (...) over te maken als stukken die bij de proceduregang voor het Hof te Straatsburg konden worden gebruikt. Nog volgens deze verklaringen werd een andere opname waarover uw echtgenoot beschikt en welke hij zelf maakte in 2006 naar aanleiding van de thuiskomst van het lichaam van I. (...) in uw ouderlijke woning, reeds overgemaakt in het kader van de asielaanvraag van uw familie.

In navolging van wat voorafgaat, komt het onwaarschijnlijk voor dat u – zoals u zelf aangeeft – slechts nadat u uw verklaring aflegde ten overstaan van de Dienst Vreemdelingenzaken op 17 juni 2011, vernomen hebt van het contact tussen uw zus en echtgenoot in maart 2011, van het bestaan van de beelden en de rol van uw echtgenoot bij het maken en verspreiden ervan in Dagestan. Naar eigen zeggen gaat het immers om beelden die gemaakt en verspreid werden sinds 2006, en die “iedereen in Dagestan heeft gezien” (gehoorverslag CGVS d.d. 04.01.2012, blz. 7). In het uitzonderlijke geval dat u doorheen de jaren toch niets gewaar zou zijn geworden van deze opnames, weet u voorts niet te overtuigen dat uw familie zich dienaangaande niets zou hebben laten ontvallen ten aanzien van u. Het argument dat uw familie u bewust wilde sparen omwille van uw precare mentale gezondheidstoestand naar aanleiding van het overlijden van uw broer (gehoorverslag CGVS d.d. 04.01.2012, blz. 7), moet bijzonder worden gerelativeerd aangezien uit uw verklaringen kan worden afgeleid dat u uw dagdagelijkse leven in Dagestan na het overlijden van I. (...) in 2006 terug oppikte, en zo bijvoorbeeld ook gewerkt hebt van 2008 tot in 2011 als, nota bene, sociale medewerker bij een psychologisch-pedagogisch centrum in Khassavyurt (gehoorverslag CGVS d.d. 26.10.2010, blz. 6, 7 en CGVS d.d. 04.01.2012, blz. 9).

Verder dient te worden benadrukt dat u evenmin overtuigt wat betreft de eigenlijke moeilijkheden die u en uw echtgenoot naar eigen zeggen te beurt zijn gevallen sinds april 2011. U blijkt dienaangaande immers in het ongewisse te zijn en kan vrijwel geen details verstrekken met betrekking tot de inhoud van de brief die uw echtgenoot op die dag zou hebben ontvangen. Zo weet u niet aan wie noch hoe de gevraagde som van twee miljoen roebels overhandigd diende te worden (gehoorverslag CGVS d.d. 26.10.2011, blz. 12, 13 en CGVS d.d. 04.01.2012, blz. 10, 11). Evenmin blijkt u vertrouwd met de inhoud of het resultaat van de klacht die uw partner op 4 april 2011 zou hebben ingeleid bij het parket (gehoorverslag CGVS d.d. 26.10.2011, blz. 12, 13 en CGVS d.d. 04.01.2012, blz. 10, 11). Voorts kunt u nagenoeg geen toelichting geven bij de omstandigheden waarin de winkel van uw echtgenoot beschoten en afgebrand werd op 5 april 2011, weet u niet of er een onderzoek naar de toedracht van deze gebeurtenissen werd ingesteld (gehoorverslag CGV d.d. 26.10.2011, blz. 14), en bracht u dienaangaande evenmin een materieel begin van bewijs te berde. Wat betreft het lot of wedervaren van uw echtgenoot, stelt u in wezen geen nieuws te hebben sinds 5 april 2011 en vermoedt u louter dat hij bij uw schoonvader is (gehoorverslag CGVS d.d. 26.10.2011, blz. 15, 21 en CGVS d.d. 04.01.2012, blz. 11). Uw uitleg dat u in verband met voorgaande niet méér informatie kan verstrekken omwille van het gegeven dat u er als vrouw inhoudelijk niet bij betrokken werd, omdat het u als vrouw evenmin vrij stond om uw schoonvader zonder meer aan te spreken laat staan zich te informeren, en omdat u niet langer over de nodige contactmogelijkheden in Dagestan beschikt (CGVS d.d. 26.10.2011, blz. 12, 13, 15, 20, 21 en CGVS d.d. 04.01.2012, blz. 10, 11), vormt bezwaarlijk een valabele verschoningsgrond. Voornoemde aspecten raken immers aan de kern van uw asielrelaas en persoonlijke vluchtmotieven, zodat er redelijkerwijze verwacht kan worden dat u (of uw familie) ernstige initiatieven onderneemt om zich dienaangaande te informeren en de nodige elementen te vergaren om uw asielaanvraag te onderbouwen. U toont niet in concreto aan dat u dergelijke overtuigende inspanningen hebt gedaan, en komt zodoende niet tegemoet aan de bewijslast die in beginsel op u rust. In voornoemd verband kan daarenboven evenmin worden ingezien waarom uw echtgenoot slechts begin april 2011 moeilijkheden zou ondervinden met de autoriteiten in Dagestan naar aanleiding van mogelijks compromitterende beelden waarover hij beschikte en die hij volgens u in omloop bracht sinds de dood van uw broer I. (...) medio 2006.

Gelet op het geheel van bovenstaande vaststellingen, dient te worden besloten dat er geen geloof gehecht kan worden aan uw persoonlijke vluchtmotieven, i.e. de moeilijkheden die u en uw echtgenoot volgens uw verklaringen te beurt zijn gevallen sinds april 2011, noch aan het verband (opnames) dat u aanhaalt tussen de eigen vluchtmotieven en de situatie van uw familieleden die het land eerder verlaten hebben. Bijgevolg zijn er onvoldoende elementen voorhanden op grond waarvan genoegzaam besloten kan worden dat u Dagestan in mei 2011 (geruime tijd ná uw ouders, broer en zussen) verlaten hebt uit een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève of omwille van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaalde in de regelgeving betreffende subsidiaire bescherming. Evenmin zijn er actueel concrete elementen voorhanden die uitwijzen dat u dergelijke vrees dient te koesteren of bedoeld risico zou lopen in geval van terugkeer naar uw land van herkomst.

Wat betreft de Russische documenten die u neerlegt ter staving van uw asielrelaas moet worden opgemerkt dat deze an sich géén bewijs leveren van de door u ingeroepen vluchtmotieven, doch louter betrekking hebben op een aantal persoonsgegevens die niet meteen ter discussie staan (cf. eigen Russisch binnenlands paspoort, huwelijksakte, uw geboorteakte en de geboorteaktes van uw drie kinderen). Voorts vormen de Poolse documenten die u voorlegt slechts tijdelijke verblijfsdocumenten die werden afgeleverd in het kader van een asielprocedure in Polen waarvan u het resultaat niet hebt afgewacht. Met betrekking tot de twee Belgische medische attesten die u neerlegt, kan tot slot worden vastgesteld dat deze stukken inhoudelijk hoe dan ook géén uitsluitstel bieden met betrekking tot de omstandigheden of situatie die aan de grondslag ligt van de gestelde diagnose (migraine, slaapstoornissen). De vaststellingen die dienaangaande in de stukken zijn opgenomen zijn klaarblijkelijk immers tot stand gekomen op basis van uw verklaringen. Bovendien moet erop worden gewezen dat de inhoud van deze stukken deels haaks staat op de verklaringen die u persoonlijk afgelegde ten overstaan van het Commissariaat-generaal, daar waar er geschreven wordt dat uw problemen in uw land van herkomst "tien jaar geleden" zijn begonnen, en u "samen met uw man naar België bent gereisd". Gewezen op deze vaststellingen, dient u een antwoord schuldig te blijven (gehoorverslag CGVS d.d. 04.01.2012, blz. 2, 3). Het attest van het Belgisch Comité voor Hulp aan Vluchtelingen dat in uw dossier werd neergelegd op 27 juli 2011, is evenmin van aard om een ander licht te werpen op bovenstaande vaststellingen, aangezien dit stuk géén bijkomende elementen of bewijzen aandraagt wat betreft uw persoonlijke vluchtmotieven anno 2011 doch dienaangaande louter uw verklaringen herneemt; verklaringen die, zoals blijkt uit wat voorafgaat, niet aannemelijk bevonden worden.

Wat betreft de situatie van de etnische Tsjetsjenen in Dagestan dient gesteld dat uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd, blijkt dat in het licht van de algemene veiligheidssituatie eenieder die gelieerd wordt met de rebellenbeweging, ongeacht de etnie, een risico loopt op problemen met de autoriteiten. De rebellenbeweging bestaat reeds lang niet meer overwegend uit Tsjetsjenen, maar wordt soms nog gelinkt met de rebellie in Tsjetsjenië, zonder dat dit echter resulteert in acties tegen of een vervolging van deze bevolkingsgroep omwille van hun Tsjetsjeense etnie. Daarom kan de loutere Tsjetsjeense origine niet volstaan voor de toekenning van het statuut van vluchteling zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie.

Wat de vraag naar de toepassing van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet betreft, blijkt uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd dat een deel van het aanwezige geweld geen verband houdt met de rebellie die zich in Dagestan manifesteert. Wat de rebellie betreft, dient te worden opgemerkt dat deze in de periode augustus en september 1999 uitmondde in een grootschalig militair treffen tussen de rebellen en de autoriteiten in de Botlikh-, Kadar- en Novolak-regio. Sindsdien is er geen sprake meer van een open oorlog.

De huidige situatie kenmerkt zich door een ondergrondse, versnipperde rebellenbeweging met een beperkte slagkracht, die haar acties beperkt tot gerichte aanslagen. Hoewel deze aanslagen doorgaans doelbewust slachtoffers maken onder de veiligheidsdiensten en ordehandhavers, is er tevens een beperkt aantal gevallen waarbij burgers het slachtoffer worden; dit betreft een begrensde aantal gevallen waarbij burgers ofwel om specifieke redenen geviséerd worden door de rebellen ofwel het slachtoffer zijn van geweld in de marge van aanvallen op de veiligheidsdiensten of ordehandhavers. De autoriteiten van hun kant proberen de rebellie tevens te bestrijden met specifieke acties; het is niet uitgesloten dat er ook hierbij in een beperkt aantal gevallen al dan niet bewust burgerslachtoffers vallen. Uit de informatie die voorhanden is, kan niettemin worden afgeleid dat het aantal burgerslachtoffers ondanks een relatieve stijging beperkt blijft en dat de globale veiligheidssituatie in Dagestan niet van dien aard is dat burgers er op veralgemeende wijze slachtoffer zijn van daden van willekeurig geweld. De commissaris-generaal beschikt ook in dit verband over een zekere appreciatiemarge en is na grondige analyse van de beschikbare informatie van oordeel dat het leven of

de persoon van de burgers in Dagestan actueel niet ernstig bedreigd wordt als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in Dagestan aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

Het gegeven dat enkele van uw familieleden, zoals hierboven aangegeven, erkend werden als vluchteling in België, werpt geen ander licht op bovenstaande vaststellingen. Elke asielaanvraag wordt immers individueel en op eigen merites onderzocht, rekening houdend met de persoon van de asielzoeker, de specifieke gegevens van het dossier en de situatie in het land van herkomst op het ogenblik van het nemen van de beslissing aangaande de aanvraag.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste middel haalt verzoekende partij de schending aan van artikel 1 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen van 28 juli 1951. In een tweede middel beroept verzoekende partij zich op het volgende: "*Schending van de artikelen 48/3, § 5, 48/4, 48/5 en 62*" van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), "*– Schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29/07/1991 – Schending van het principe van het voordeel van de twijfel waarvan de asielaanvrager van moet kunnen genieten – Gedeeltelijke en verkeerde lezing van de CEDOCA-documenten behouden in het administratief dossier van de verzoekster – Gebrek aan ondernomen stappen door het CGVS nabij "Memorial" teneinde om de huidige risico's te kennen tot vervolging in hoofde van de verzoekster – Gebrek aan in het overweging nemen van de ingeroepen elementen door de vader, de moeder en de zus van verzoekster - allen erkend als vluchteling in België – ter ondersteuning van de asielaanvraag van de verzoekster – Gebrek aan in het overweging nemen van de objectieve informatie-elementen behouden in het advies van de BCHV, opgesteld op datum van 27 juli 2011 – Gebrek aan motivatie van de weigering tot het verlenen van de subsidiaire bescherming zoals gedefinieerd door het artikel 48/4, § 2, a, b en c van de*" vreemdelingenwet.

De Raad oordeelt dat deze middelen ingevolge samenhang gezamenlijk behandeld dienen te worden.

2.2.1. Aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62 van de vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852). Uit de bewoordingen van het verzoekschrift blijkt dat verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing volledig kent en inhoudelijk aanvecht, niettegenstaande haar argument dat verwerende partij in gebreke zou zijn gebleven om de bestreden beslissing te motiveren in het licht van artikel 48/4, § 2, a en b, dat, zoals verder blijkt, feitelijke grondslag mist. Zij maakt verder niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door haar bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. De Raad stelt vast dat verzoekende partij in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Dit onderdeel van het tweede middel zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

2.2.2. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan

ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, a.w., nr. 204). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (vgl. RvS 19 mei 1993, nr. 43.027) en het is niet de taak van de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 5 juli 2007, nr. 173.197). De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen.

2.2.3.1. Verzoekende partij geeft een theoretische uiteenzetting met betrekking tot de Vluchtelingenconventie en het objectieve en subjectieve element van een gegronde vrees voor vervolging en komt tot de conclusie dat er gevallen kunnen zijn waarin het louter behoren tot een etnische, sociale of godsdienstige groep, rekening houdend met de specifieke omstandigheden waarin deze groep zich bevindt, de vrees om te worden vervolgd, rechtvaardigt. Verzoekende partij betoogt dat verwerende partij geen rekening heeft gehouden met deze elementen en principes. Verwerende partij trekt diens identiteit niet in twijfel, weerlegt niet op geldige wijze *“de elementen van vrees tot vervolging”* die zij heeft ingeroepen – waarbij zij kort een overzicht geeft van haar asielproblematiek – heeft geen enkele verificatie uitgevoerd om na te gaan of verzoekende partij een gegronde vrees voor vervolging kan doen gelden omwille van de elementen die de Belgische autoriteiten ertoe geleid hebben om de vluchtelingenstatus toe te kennen aan haar familie, voegt in dit verband geen enkele informatie toe aan het administratief dossier, stelt zich tevreden met het voorleggen van een algemeen document met betrekking tot de veiligheidssituatie in Dagestan, doet in de bestreden beslissing geen enkele precieze verwijzing naar de pertinente bronnen die ze zou gebruiken om de bestreden beslissing te motiveren en weerlegt evenmin op geldige wijze de mogelijkheid dat verzoekende partij een risico loopt op *“zware aantastingen”*.

2.2.3.2. De Raad wijst er vooreerst op dat het louter herhalen van het asielrelaas niet van aard is om de motieven van de bestreden beslissing te ontkrachten (RvS 10 maart 2006, nr. 156.221; RvS 4 januari 2006, nr. 153.278). Integendeel, het komt aan verzoekende partij toe om deze motieven met concrete argumenten in een ander daglicht te stellen, waar verzoekende partij op voormelde wijze in gebreke blijft.

Voorts dient te worden aangestipt dat het louter aanhalen van een vrees voor vervolging op zich niet volstaat om te kunnen besluiten dat deze vrees reëel is. Deze vrees voor vervolging dient immers *in concreto* te worden aangetoond, alwaar verzoekende partij eveneens in gebreke blijft. Verder wenst de Raad in dit verband op te merken dat de bewijslast op de kandidaat-vluchteling zelf berust en dat het tot de taak van de asielzoeker zelf behoort om aan te tonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Het komt verwerende partij of de Raad dus niet toe om de door verzoekende partij voorgehouden vrees voor vervolging/het lopen van een reëel risico op ernstige vervolging te *“weerleggen”*.

Waar verzoekende partij voorts van mening is dat verwerende partij had moeten nagaan of zij een gegronde vrees voor vervolging koestert in haar land van herkomst omwille van de elementen die de Belgische autoriteiten ertoe hebben geleid om haar familieleden als vluchteling te erkennen, verwijst de Raad naar hetgeen verwerende partij in haar beslissing duidelijk uiteen heeft gezet in verband met de erkenning als vluchteling van haar ouders, broer en zus: *“Niettegenstaande u een broer verloren hebt medio 2006 door toedoen van de autoriteiten in uw land van herkomst, en uw ouders, broer en zus in het verleden erkend werden als vluchteling door het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, moet in voorliggend geval worden onderstreept dat u Dagestan zelf naar eigen zeggen slechts verlaten hebt in april 2011 en dat u te dezen onvoldoende geloofwaardige elementen aanreikt ter staving van uw persoonlijke vrees en vluchtmotieven.”* Verwerende partij motiveert vervolgens op een afdoende wijze waarom verzoekende partij onvoldoende geloofwaardige elementen heeft aangereikt. Dat verwerende partij dan *“geen enkele verificatie”* heeft uitgevoerd in dit verband en dat zij enkel algemene informatie toevoegt aan het administratieve dossier, betreffen argumenten die, gelet op het voorgaande, niet opgaan.

Betreft het argument dat verwerende partij geen enkele precieze verwijzing doet naar de pertinente bronnen die ze zou gebruiken om de bestreden beslissing te motiveren en dat zij zich tevreden stelt met een summier overzicht van zekere elementen behouden in het Cedoca-rapport, zonder te verduidelijken welke informatie-elementen van toepassing zouden zijn op haar situatie, merkt de Raad op dat de aan het administratief dossier toegevoegde landeninformatie waarin een overzicht wordt gegeven van de actuele veiligheidssituatie in Dagestan door verwerende partij wordt geconsulteerd om te oordelen of er momenteel voor burgers in Dagestan een reëel risico op ernstige schade is in de zin van artikel 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet, hetgeen niet het geval blijkt te zijn. Dergelijke informatie en beoordeling

heeft derhalve uiteraard geen uitstaans met het persoonlijke voorgehouden asielrelaas van verzoekende partij.

2.2.4.1. Verzoekende partij benadrukt dat zij deel uitmaakt van een risicogroep en vestigt de aandacht op het reeds door haar bijgebrachte getuigschrift van het Belgisch Comité voor Hulp aan Vluchtelingen. Volgens dit getuigschrift hebben de pogingen van de vader van verzoekende partij om de moord op zijn zoon te onderzoeken, ertoe geleid dat de ganse familie van verzoekende partij het slachtoffer is van de druk en de constante bedreigingen van de geldende macht. Verzoekende partij meent dat verwerende partij geen rekening heeft gehouden met de informatie die in dit getuigschrift wordt weergegeven. Eveneens is verzoekende partij de mening toegedaan dat verwerende partij zich had moeten wenden tot "*Memorial*", teneinde bijkomende informatie te bekomen met betrekking tot de risico's tot vervolging omwille van de voorheen ondergane vervolgingen van de leden van haar familie. Verzoekende partij oppert dat verwerende partij in gebreke blijkt om te voldoen aan haar plicht om mee te werken aan de bewijsvergaring.

Verzoekende partij stipt ook nogmaals aan dat het door verwerende partij aan het administratief dossier toegevoegde Cedoca-document enkel algemene informatie bevat met betrekking tot de situatie in Dagestan, doch geen enkele duidelijke informatie inhoudt met betrekking tot de risico's voor vervolging voor haarzelf omwille van de problemen die haar familieleden reeds hebben ondergaan. Aangezien het volgens verzoekende partij, op basis van de reeds aanwezige landeninformatie in het administratief dossier, totaal onmogelijk is om het bestaan van een gegronde vrees op een correcte manier te beoordelen, dient de bestreden beslissing nietig te worden verklaard en te worden teruggestuurd naar het Commissariaat-generaal teneinde bijkomende onderzoeksmaatregelen uit te voeren.

Tot slot haalt verzoekende partij aan dat verwerende partij geen rekening heeft gehouden met de "*UNHCR Guidelines voor de asielaanvragers van Russische origine*". Zij besluit dat het extreem twijfelachtig is dat de problemen die zij en haar echtgenoot hebben ondervonden vanaf april 2011, niet het gevolg zouden zijn van de vervolgingen ondergaan door haar familieleden, naar aanleiding van de moord op haar broer in 2006.

2.2.4.2. Vooreerst wijst de Raad er nogmaals op dat verwerende partij in haar beslissing motiveert dat het feit dat de ouders, broer en zus van verzoekende partij erkend werden als vluchteling, niet met zich meebrengt dat zijzelf eveneens als vluchteling kan worden erkend, aangezien zij Dagestan pas in april 2011 heeft verlaten en zij, met betrekking tot de door haar aangehaalde (persoonlijke) problemen, ongeloofwaardige verklaringen heeft afgelegd. Zo legt verzoekende partij geen eenduidige verklaringen af met betrekking tot de oorsprong van de moeilijkheden die zij en haar echtgenoot zouden hebben ondergaan, komt het onwaarschijnlijk over dat zij slechts nadat zij haar interview had gedaan op de Dienst Vreemdelingenzaken had vernomen dat dat haar zus contact heeft gehad met haar echtgenoot in maart 2011, blijkt zij zeer weinig details te kunnen geven over de moeilijkheden die haar en haar echtgenoot te beurt zouden zijn gevallen sinds april 2011 en toont zij evenmin aan dat zij overtuigende inspanningen heeft geleverd om zich te informeren over elementen die de kern van haar asielrelaas uitmaken. Verwerende partij besluit vervolgens dat de voormelde vaststellingen ertoe leiden dat geen geloof kan worden gehecht aan haar persoonlijke vluchtmotieven – met name de problemen die zij en haar echtgenoot zouden hebben gekend sinds april 2011 – en evenmin aan het verband dat zij aanhaalt tussen haar eigen vluchtmotieven en de situatie van haar familieleden die het land eerder hebben verlaten. Aangezien verzoekende partij, zoals blijkt uit de *infra* gedane uiteenzetting, er niet in slaagt om de verschillende motieven uit de bestreden beslissing te weerleggen, is de Raad van oordeel dat verwerende partij met recht kon vaststellen dat verzoekende partij, ook al werden haar familieleden in België als vluchteling erkend, noch aanspraak kan maken op de vluchtelingenstatus, noch op de subsidiaire beschermingsstatus.

Waar verzoekende partij op uitvoerige wijze uiteenzet dat verwerende partij geen rekening heeft gehouden met de informatie in het door haar bijgebrachte attest en dat verwerende partij zich had moeten wenden tot "*Memorial*" teneinde meer informatie te bekomen, wijst de Raad erop dat in de bestreden beslissing eenvoudigweg te lezen staat dat verwerende partij wel degelijk rekening heeft gehouden met het voormelde attest van het Belgisch Comité voor Hulp aan Vluchtelingen, doch dat dit document niet van aard is om een ander licht te werpen op de reeds gedane vaststellingen. Immers, zo motiveert verwerende partij, draagt dit document geen bijkomende elementen of bewijzen aan wat betreft de persoonlijke vluchtmotieven van verzoekende partij *anno* 2011. In het attest worden namelijk louter de verklaringen van verzoekende partij hernomen, die, zoals blijkt uit de bestreden beslissing, niet aannemelijk zijn. Verder merkt de Raad nogmaals op dat de bewijslast op verzoekende partij zelf berust,

dat zij zelf alle elementen dient aan te reiken ter staving van haar asielrelaas en dat het niet tot de taak van de commissaris-generaal behoort om zelf de lacunes in haar bewijsvoering op te vullen. Zij kan verwerende partij dan ook niet verwijten geen contact te hebben opgenomen met *"Memorial"* teneinde meer informatie te bekomen. Er dient te worden aangestipt dat deze informatie overigens niet relevant is, aangezien verzoekende partij niet op een geloofwaardige wijze de link kan leggen tussen haar eigen problemen – die dan op zich ook al niet aannemelijk zijn – en de problemen van haar familieleden op basis waarvan zij destijds als vluchteling werden erkend.

Betreft de verwijzing naar de *"UNHCR Guidelines voor de asielaanvragers van Russische origine"* en haar betoog met betrekking tot het Cedoca-document, verwijst de Raad naar bovenstaande uiteenzetting, alsmede naar hetgeen gesteld werd onder punt 2.2.3.2.

2.2.5.1. Met betrekking tot de vaststelling dat verzoekende partij geen eenduidige verklaringen aflegt met betrekking tot de oorsprong van de moeilijkheden die zij en haar echtgenoot zouden hebben ondervonden vanaf april 2011, merkt verzoekende partij ten eerste op dat er tijdens haar interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken uitdrukkelijk werd gevraagd om een zeer kort overzicht te geven van de belangrijkste feiten ter ondersteuning van haar asielrelaas. Dit blijkt tevens uit de in het verslag weergegeven vraagstelling. Vervolgens merkt verzoekende partij op dat zij bij aanvang van haar gehoor op het Commissariaat-generaal onmiddellijk heeft opgemerkt dat zij niet alle redenen van haar asielaanvraag heeft kunnen verklaren op de Dienst Vreemdelingenzaken. Haar werd toen echter opnieuw gevraagd om bondig te zijn. Er dient volgens verzoekende partij derhalve te worden vastgesteld dat zij noch tijdens haar gehoor op de Dienst Vreemdelingenzaken, noch tijdens haar interview op het Commissariaat-generaal, op een vrijwillige en openlijke manier het geheel van de elementen van haar asielrelaas heeft kunnen weergeven.

Verder bemerkt verzoekende partij dat het evident is dat zij het niet noodzakelijk achtte om opnieuw de vervolgingsproblemen van haar familieleden, die reeds in België werden erkend als vluchteling, uit de doeken te doen. Deze elementen zijn immers perfect gekend door de Belgische asielinstanties, aldus verzoekende partij.

Verzoekende partij betoogt eveneens dat zij duidelijk heeft verklaard tijdens haar gehoor op het Commissariaat-generaal dat zij pas na haar interview op de Dienst Vreemdelingenzaken werd ingelicht over het bezit door haar echtgenoot van de videocassettes. Het is dan ook totaal irrelevant om haar te verwijten dat zij voor haar vlucht uit Dagestan niet ingelicht was over het bestaan van deze videocassettes in het bezit van haar echtgenoot, noch van de wil van haar vader om een procedure te starten bij het ERHM.

Tot slot betoogt verzoekende partij dat op geen enkele manier rekening werd gehouden met de bijzondere situatie van Tsjetsjeense vrouwen, die heel vaak opzij worden geschoven wanneer het gaat om het nemen van beslissingen (door mannen) en stipt zij aan dat haar werk *"geenszins comptabel"* was met haar *"precaire mentale staat"*.

2.2.5.2. De Raad wijst erop dat van een asielzoeker, die beweert te vrezen voor zijn leven en vrijheid en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, mag worden verwacht dat hij alle elementen ter ondersteuning van zijn asielaanvraag op een correcte wijze en zo accuraat mogelijk aanbrengt, zeker de meest essentiële elementen die de aanleiding vormen van zijn vlucht uit het land van herkomst en dit reeds van bij het eerste gehoor.

Ondanks het feit dat voormelde vragenlijst, waarin onder het luik 3 vraag 5 wordt gevraagd een kort overzicht te geven van de belangrijkste feiten die wijzen op een vrees of een risico, niet tot doel heeft een uitvoerig of gedetailleerd overzicht van alle elementen of feiten te geven, mag van verzoekende partij worden verwacht dat zij alle wezenlijke elementen uit haar asielrelaas vermeldt, zeker nu het een uiterst essentieel element betreft. De vaststelling dat verzoekende partij hierover met geen woord heeft gerept in de vragenlijst en dit pas voor het eerst ter sprake brengt tijdens het verhoor op het Commissariaat-generaal, ondermijnt op ernstige wijze de geloofwaardigheid van het asielrelaas. De Raad merkt hierbij op dat in de bestreden beslissing wordt opgemerkt dat het onwaarschijnlijk overkomt dat verzoekende partij slechts na dit interview op 17 juni 2011 vernomen heeft van het contact tussen haar zus en haar echtgenoot in maart 2011 en dus van het bestaan van de beelden en de rol die haar echtgenoot heeft gespeeld in het maken en verspreiden ervan in Dagestan. De Raad kan zich vinden in deze vaststelling. Het is immers absoluut niet aannemelijk dat verzoekende partij, die verklaart sinds april 2011 niets meer van haar man te hebben gehoord, via haar familie niet op de hoogte werd gesteld van deze cruciale elementen. Dit klemmt des te meer nu verzoekende partij zelf denkt dat de telefoon van

haar zus naar haar man in maart 2011 de aanleiding was voor het begin van hun problemen (de brief) (administratief dossier, stuk 8, p. 21). Dat verwerende partij echter geen rekening zou hebben gehouden met de situatie waarin Tsjetsjeense vrouwen verkeren, met name dat zij niet worden betrokken bij belangrijke beslissingen, die door mannen worden genomen, strookt volgens de Raad niet met de verklaringen van verzoekende partij dat haar zus die contact heeft opgenomen met haar echtgenoot teneinde een aantal belangrijke zaken te bespreken. Bovendien betreft deze opmerking een *post factum* uitleg. Verzoekende partij tracht in haar verzoekschrift eveneens aannemelijk te maken dat haar familieleden haar niet (eerder) hebben geïnformeerd om haar te sparen omwille van haar precare mentale gezondheidstoestand en wijst hiertoe op het feit dat haar werk eveneens bestond uit het opstellen van lijsten van personen die nood hebben aan financiële en psychologische hulp eraan toevoegend: *“dit werk was dus geenszins comptabel met een precare mentale staat in hoofde van verzoekster”*. De Raad oordeelt dat dergelijke gekunstelde en niet te vatten uitleg niet ernstig kan worden genomen teneinde werkelijk een ander licht te werpen op de vaststellingen dienaangaande.

Dat verzoekende partij heeft aangegeven dat zij pas na haar interview op de Dienst Vreemdelingenzaken werd ingelicht over het bezit door haar echtgenoot van de videocassettes en dat het dan ook totaal irrelevant is om haar te verwijten dat zij voor haar vlucht uit Dagestan niet ingelicht was over het bestaan van deze videocassettes in het bezit van haar echtgenoot, noch van de wil van haar vader om een procedure te starten bij het ERHM, betreft een argument dat, gelet op het voorgaande, niet kan worden aangenomen. Het komt immers niet geloofwaardig over dat zij pas dan op de hoogte zou zijn gesteld van dergelijke belangrijke informatie.

Uit het voorgaande besluit de Raad dat niet kan worden aangenomen dat verzoekende partij pas na haar interview op de Dienst Vreemdelingenzaken op de hoogte zou zijn gesteld door haar familieleden hier in België van het telefoongesprek tussen haar zus en haar echtgenoot, dat de link vormt met haar voorgehouden problemen (en die van haar echtgenoot) sinds april 2011. Het feit dat verzoekende partij deze informatie dan ook niet vermeldt tijdens haar gehoor op de Dienst Vreemdelingenzaken, doet eveneens afbreuk aan de geloofwaardigheid van haar verklaringen hieromtrent. Dat verzoekende partij het nut er niet van inzag om opnieuw de vervolgingsproblemen van haar familieleden uiteen te zetten, aangezien zij er van uitging dat verwerende partij reeds op de hoogte is van deze problematiek, betreft een verweer dat niet van aard is om afbreuk te doen aan deze vaststellingen. Het betreffen immers elementen waarvan verzoekende partij wel degelijk vermoedde dat deze de oorzaak vormen voor de problemen die zij en haar echtgenoot vanaf april 2011 hebben gekend waardoor het voor haar belangrijk was deze eveneens te vermelden. Dat zij bij aanvang van haar gehoor op het Commissariaat-generaal onmiddellijk te kennen heeft gegeven dat zij tijdens haar gehoor op de Dienst Vreemdelingenzaken niet alle redenen heeft vermeld van haar asielaanvraag, betreft evenmin een argument dat soelaas kan bieden. Zoals eerder gezegd, wordt van verzoekende partij verwacht dat zij wel degelijk – ook al dient dit op bondige wijze – alle wezenlijke elementen dient aan te reiken waarom zij haar land is ontvlucht. Bovendien strookt dergelijke uitleg dan ook weer niet met haar bewering dat zij ten tijde van haar interview op het Commissariaat-generaal niet op de hoogte was van deze feiten.

Daar waar verzoekende partij ook nog betoogt dat zij tijdens haar gehoor op het Commissariaat-generaal evenmin de kans heeft gekregen om alle elementen van haar asielrelaas voldoende toe te lichten, omdat haar werd gevraagd bondig te zijn, wijst de Raad erop dat de protection officer evenwel het volgende opmerkte *“We gaan er straks uitgebreid op in”* (administratief dossier, stuk 8, p. 3). Uit de inhoud van het gehoorverslag kan worden afgeleid dat inderdaad ook voldoende wordt ingegaan op de door verzoekende partij aangereikte nieuwe informatie (administratief dossier, stuk 8). Dat verzoekende partij niet de kans zou hebben gehad om alles voldoende te kunnen uitleggen op het Commissariaat-generaal, betreft een betooggrond die feitelijke grondslag mist.

Tenslotte, aangaande het betoog van verzoekende partij dat het totaal irrelevant is dat verwerende partij stelt dat zij geen enkele uitleg verschaft met betrekking tot de oorsprong van haar problemen en die van haar echtgenoot vanaf april 2011, stelt de Raad uit de lezing van de bestreden beslissing vast dat verzoekende partij wordt verweten geen eenduidige verklaringen te hebben afgelegd met betrekking tot de oorsprong van de moeilijkheden die zij en haar echtgenoot naar eigen zeggen hebben gekend sinds april 2011. Verzoekende partij blijkt, aldus verwerende partij, eveneens bijzonder weinig details te kunnen verschaffen omtrent deze problemen, noch brengt zij hieromtrent enig begin van bewijs bij. Dat verzoekende partij ronduit geen enkele uitleg zou hebben kunnen verschaffen met betrekking tot de oorsprong van haar problemen en die van haar man, betreft een stelling die derhalve berust op een verkeerde lezing van de bestreden beslissing. Dergelijk verweer doet dan uiteraard ook niet ter zake.

2.2.6.1. Daar waar verwerende partij vaststelt dat verzoekende partij niet overtuigt wat betreft de eigenlijke moeilijkheden die zij en haar echtgenoot naar eigen zeggen te beurt zijn gevallen sinds april 2011, laat verzoekende partij weten dat dit onderdeel van de motivering in de bestreden beslissing noch geldig, noch correct is.

Verzoekende partij haalt ten eerste aan dat het, in het licht van de algemene situatie in Dagestan, voor haar moeilijk is om zich te wenden tot de Dagestaanse autoriteiten teneinde documenten te bekomen ter staving van de ondergane feiten in de maand april 2011, alsook met betrekking tot het gegeven gevolg aan de neergelegde klacht bij diezelfde autoriteiten. Ten tweede lijkt het voor verzoekende partij evident dat zij in de onmogelijkheid verkeert om meer duiding te verschaffen met betrekking tot de omstandigheden in dewelke de zaak van haar echtgenoot in brand werd gestoken op 5 april 2011. Zij was immers niet aanwezig tijdens deze gebeurtenis. Zij werd hiervan op de hoogte gesteld via haar schoonfamilie.

2.2.6.2. Uit de bestreden beslissing kan worden afgeleid dat verzoekende partij flagrant onwetend blijkt te zijn over zeer veel elementen met betrekking tot de voorgehouden problemen die zij en haar echtgenoot zouden hebben gekend, en die haar uiteindelijk hebben genoopt om haar land van herkomst te ontvluchten. Dat zij zich niet kan wenden tot de Dagestaanse autoriteiten teneinde documenten te bekomen ter staving van de ondergane feiten, gelet op de algemene situatie in Dagestan, betreft een argument dat op zich nog door de Raad zou kunnen worden aanvaard, doch verzoekende partij toont niet aan, zo blijkt eveneens uit de bestreden beslissing, dat zij overtuigende inspanningen heeft verricht om zich via andere instanties/personen te informeren over deze elementen. Dat zij als vrouw inhoudelijk niet betrokken werd bij dergelijke zaken, dat het haar als vrouw evenmin vrijstond om haar schoonvader hierover aan te spreken en dat zij niet langer over de mogelijke contactmogelijkheden beschikt in Dagestan, betreffen excuses die door verwerende partij niet worden aanvaard. De Raad kan zich evenmin vinden in deze uitleg. Zo werd eerder al opgemerkt dat de zus van verzoekende partij zelf contact heeft opgenomen met haar echtgenoot teneinde een aantal belangrijke zaken te bespreken. Verder stelt de Raad ook vast dat, hoewel verzoekende partij verklaart sinds 5 april 2011 geen nieuws meer te hebben vernomen van haar echtgenoot, zij eveneens verklaart dat zij vermoedt dat hij gewoon bij haar schoonvader is. Het is de Raad dan ook niet duidelijk waarom verzoekende partij geen pogingen onderneemt om met hem contact op te nemen, teneinde meer informatie te bekomen over elementen die behoren tot de kern van haar asielaanvraag en meer in het bijzonder over het lot van haar echtgenoot zelf. Dat zij dit heeft nagelaten, betreft een houding die maar moeilijk te rijmen valt met haar beweerd vrees voor vervolging. De Raad merkt eveneens op dat de motivering van verwerende partij dat verzoekende partij evenmin een begin van bewijs aanbrengt, hoofdzakelijk slaat op de afgebrande winkel van haar echtgenoot. Om dergelijke beweerd feiten te staven, hoeft verzoekende partij zich logischerwijze niet tot de Dagestaanse autoriteiten te wenden.

Met betrekking tot het argument dat verzoekende partij in de onmogelijkheid zou verkeren om meer duiding te verschaffen met betrekking tot de omstandigheden in dewelke de zaak van haar echtgenoot in brand werd gestoken op 5 april 2011, meent de Raad te kunnen verwijzen naar de voorgaande uiteenzetting.

Derhalve dient te worden besloten dat verzoekende partij er niet in slaagt om een valabele verschoningsgrond aan te reiken voor haar onwetendheden en het feit dat zij klaarblijkelijk geen ernstige pogingen heeft ondernomen om zich terdege te informeren over de huidige stand van zaken.

2.2.7. Waar verzoekende partij nog stelt dat duidelijk niet voldaan is aan de voorwaarden van artikel 48/5, § 2 van de vreemdelingenwet, duidt de Raad erop dat dergelijke opmerking, gelet op het voorgaande, waaruit blijkt dat aan haar relaas geen geloof kan worden gehecht, niet dienstig is.

2.2.8. Waar verwerende partij een motivering uiteenzet met betrekking tot de situatie van etnische Tsjetsjenen in Dagestan, stelt verzoekende partij dat dergelijk motief totaal irrelevant is, aangezien het duidelijk is dat de ondergane vervolgingen niet te wijten zijn aan haar (en die van haar familieleden) Tsjetsjeense etnische origine. De vraag die volgens verzoekende partij moet worden gesteld, is of zij kan genieten van de bescherming voorzien in artikel 1 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen. Zij meent dat zij hiervoor wel degelijk in aanmerking komt. De Raad ziet niet in hoe dergelijk betoog een ander licht kan werpen op de vaststellingen van de bestreden beslissing. Aangaand motief wordt door verwerende partij enkel aangehaald om in de verf te zetten dat de loutere Tsjetsjeense origine niet volstaat voor de toekenning van het statuut van vluchteling zoals bedoeld in het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen. Dergelijke motivering heeft geen uitstaans met en dient

niet tot appreciatie van het concrete asielrelaas van verzoekende partij, doch wordt enkel ter volledigheid aangehaald in de bestreden beslissing.

2.2.9. Waar verzoekende partij nog verwijst naar de getuigenis van “*Memorial*” van 2 februari 2007, als bijlage gevoegd aan het verzoekschrift, waarin wordt geattesteerd dat ingevolge de pogingen van haar vader om de moord op haar broer I. te onderzoeken de familie onder een permanente druk staat en het voorwerp uitmaakt van bedreigingen, oordeelt de Raad dat dit advies geen afbreuk doet aan de vaststellingen dat verzoekende partij nog tot mei 2011 in Dagestan heeft verbleven en dat aan de door haar voorgehouden vervolgingsproblemen die zich zouden hebben voorgedaan in de periode april-mei 2011 totaal geen geloof kan worden gehecht. Uit deze vaststellingen blijkt dan ook duidelijk dat verzoekende partij om reden van de problematiek rond haar broer niet *in concreto* kan aantonen in haar land van herkomst te worden geviséerd.

2.2.10. Uit wat voorafgaat, dient te worden vastgesteld dat het asielrelaas van verzoekende partij ongeloofwaardig is. De Raad ziet dan ook niet in waarom haar *in casu* het voordeel van de twijfel zou kunnen worden toegekend. Derhalve kan haar de vluchtelingenstatus met toepassing van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet niet worden toegekend.

2.2.11. Waar verzoekende partij betoogt dat de weigeringsbeslissing geen motivering bevat met betrekking tot de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus in toepassing van artikel 48/4, § 2, a en b, stelt de Raad vast dat de eenvoudige lezing van de bestreden beslissing aantoonde dat de weigering van de subsidiaire bescherming is ingegeven door de motieven die aan de conclusie voorafgaan, zodat het middel dienaangaande feitelijke grondslag mist. Bovendien wijst de Raad erop dat het feit dat deze motieven geheel of gedeeltelijk gelijklopend zijn met de motieven die de weigering van de vluchtelingenstatus ondersteunen echter niet betekent dat de beslissing omtrent de subsidiaire beschermingsstatus niet afdoende gemotiveerd zou zijn.

De Raad stelt vast dat de commissaris-generaal op basis van het geheel van de motieven in de bestreden beslissing heeft besloten tot de niet-toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Uit hetgeen voorafgaat is gebleken dat aan het asielrelaas van verzoekende partij, waarop zij zich eveneens beroept teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te verwerven, geen geloof kan worden gehecht. De Raad meent derhalve dat verzoekende partij dan ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a en b van de vreemdelingenwet.

De subsidiaire beschermingsstatus kan evenwel worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoekende partij een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige asielrelaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet. De Raad stelt vast dat verzoekende partij met de loutere verwijzing naar de nog steeds aanwezige mensenrechtenschendingen en de nog steeds bestaande problemen van onveiligheid in Dagestan – wat door de verwerende partij in de bestreden beslissing trouwens niet wordt ontkend – niet aantoonde dat er in Dagestan effectief een situatie heerst van willekeurig geweld in het kader van een internationaal of binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet en dat er diensgevolge een ernstige bedreiging van haar leven of haar persoon kan worden aangenomen. Dit klemde des te meer nu uit de gegevens van het administratief dossier, meer bepaald de “*Subject Related Briefing*” betreffende de “*Russische Federatie/Dagestan – Algemene en veiligheidssituatie*” van 27 februari 2012 (administratief dossier, stuk 19, deel 2) blijkt dat een deel van het aanwezige geweld geen verband houdt met de rebellie die zich in Dagestan manifesteert. Wat de rebellie betreft, dient te worden opgemerkt dat deze in de periode augustus en september 1999 uitmondde in een grootschalig militair treffen tussen de rebellen en de autoriteiten in de Botlikh-, Kadar- en Novolak-regio. Sindsdien is er geen sprake meer van een open oorlog. De huidige situatie kenmerkt zich tegenwoordig door een ondergrondse, versnipperde rebellenbeweging die door hun beperkte slagkracht hun acties beperken tot aanslagen tegen specifieke doelen, meer bepaald vertegenwoordigers van de overheid. De ordediensten proberen de rebellie te bestrijden met specifieke acties. Bij deze acties van rebellen en autoriteiten is het niet uit te sluiten dat ook burgers slachtoffer worden. Uit de informatie kan echter worden afgeleid dat het aantal burgerslachtoffers beperkt blijft. De situatie in Dagestan is op dit ogenblik dan ook niet van die aard dat er voor burgers sprake is van een “reëel” risico op ernstige schade als gevolg van “willekeurig” geweld in het kader van een gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet. De motivering van verwerende partij dat er in de huidige situatie in Dagestan voor gewone burgers niet langer kan gewag gemaakt worden van een “reëel” risico ingevolge het binnenlands conflict mede door het gericht karakter van de nog aanwezige gevechtshandelingen wordt door verzoekende partij door de loutere verwijzing naar de er

nog steeds aanwezige mensenrechtenschendingen en de vaststelling dat Dagestan nog steeds niet vrij is van problemen niet weerlegd.

In hoofde van verzoekende partij kan derhalve geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van het voormelde artikel 48/4 worden in aanmerking genomen.

2.2.12. Waar verzoekende partij op impliciete wijze aanvoert dat het zorgvuldigheidsbeginsel werd geschonden, benadrukt de Raad dat het zorgvuldigheidsbeginsel de commissaris-generaal de verplichting oplegt om zijn beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Uit de bestreden beslissing en het administratief dossier blijkt dat de commissaris-generaal gebruik heeft gemaakt van de stukken van het administratief dossier, waaronder de door verzoekende partij neergelegde documenten en de uitgebreide landeninformatie (administratief dossier, stukken 18 en 19) en dat verzoekende partij tijdens de gehoren op het Commissariaat-generaal van 26 oktober 2011 en 4 januari 2012 de kans kreeg om haar asielmotieven omstandig uiteen te zetten en aanvullende bewijsstukken neer te leggen. De commissaris-generaal heeft de asielaanvraag van verzoekende partij op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak (RvS 21 maart 2007, nr. 169.222; RvS 28 november 2006, nr. 165.215). Het zorgvuldigheidsbeginsel is derhalve niet geschonden.

2.2.13. De middelen zijn ongegrond. De Raad oordeelt dat verzoekende partij geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissing is gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven die de Raad bevestigt en overneemt. Dienvolgens kan in hoofde van verzoekende partij noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van deze wet worden aangenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenentwintig december tweeduizend en twaalf door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

J. BIEBAUT